

TIEN JAAR GEBEDSNETWERK VLAANDEREN (1998-2008)!

Ja, ongelooflijk maar waar: het Gebedsnetwerk Vlaanderen bestaat al 10 jaar. Voor degenen die zich het begin nog herinneren: het was op de Vlaamse Ontmoetingsdag van 11 november 1998 toen Suzette Hattingh, de gebedsleidster van Reinhard Bonnke, de hoofdsprekerster was en een passionele oproep deed tot voorbede.

En wat is er sindsdien allemaal gebeurd? Een greep uit de hoogtepunten: gebedsdagen, gebedsnachten, gebedswandelingen, interne gebedsdagen (om Gods aangezicht te zoeken), gebedsacties op strategische plaatsen (het hoogste en laagste punt van Vlaanderen, historische plaatsen, het Belgisch en Europees

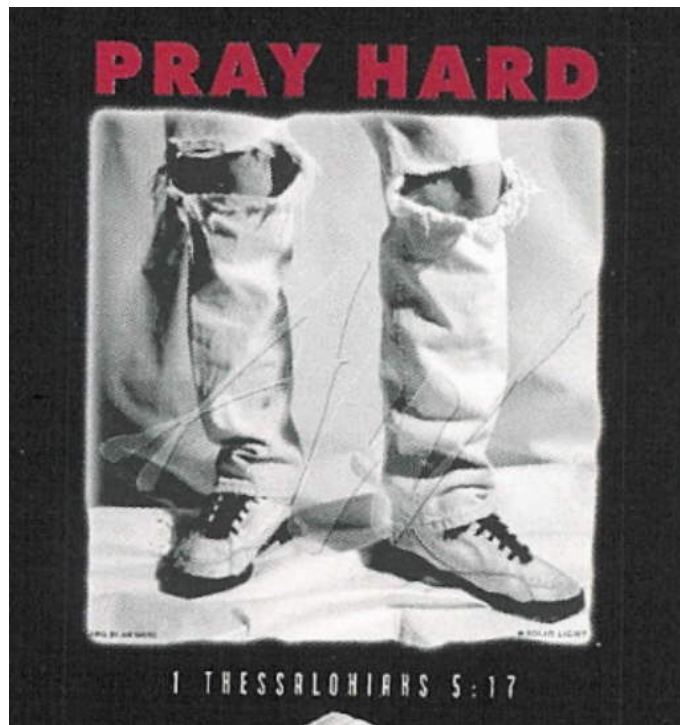
parlement, het koninklijk paleis...), gebedsacties bij verkiezingen (vanaf 2003), studiedagen met buitenlandse gebedsleiders (uit Nederland, Engeland, Duitsland, Oostenrijk), Gebedsnieuwsbrieven (2001- 2007), website Gebedsnetwerk (2001, later ook website Gebedsplatform en Pray4belgium), dossier "Gebed voor Vlaanderen" (2000, 2002), "Strategisch Gebedsplan Vlaanderen" (oktober 2005), gebedsboekje "Geestelijke Geschiedenis van België" (2008), gebedsdagen voor de EU (vanaf 2004), Gebedsmarsen te Brussel (vanaf 2003), Global Day of Prayer (vanaf 2005), oprichting van het Gebedsplatform Vlaanderen (werkgroep van de Evangelische Alliantie Vlaanderen – februari 2001), gebedsavonden voor evangelische leiders (vanaf 1999), gebedsmaand (vanaf oktober 2001), Vlaamse Gebedsnacht (EAV – vanaf oktober 2002), oprichting van

Pray4belgium (nationale, drietalige gebedsacties – november 2007), deelname aan Europe-Africa Reconciliation Process (november 2005 Berlijn, juni 2006 Kinshasa, juni 2008 Kinshasa en Lubumbashi), promotie van stadsgebed (2006), gebedscursus rond vrijmetselarij (2006), oprichting van een gebedsleger (2008), groepsbezoek aan "School of the Word" in Oostenrijk (augustus 2008), maandelijks gebed voor de EU (Pray4EU - vanaf juli 2008), gedeeltelijke financiële vrijstelling (september 2008), steeds meer nationale (Waalse en allochtone) en internationale contacten, ontvangen van buitenlandse gebedsteams... we worden er zelf bijna stil van als we zo terugkijken. In ieder geval heel veel redenen om dankbaar te zijn tegenover onze God. Hij is het die mensen bij elkaar brengt en dezelfde passie geeft, dezelfde "gebedsmicrobe". Mensen die deze drang tot voorbede ervaren voor een wereld in grote nood,

maar zich vaak eenzaam en onbegrepen voelen, kunnen enorm bemoedigd en aangevuurd worden als ze geestverwanten vinden en samen in gebed gaan.

Toch willen we op geen enkele manier roemen in al ons menselijk werk: de kwantiteit van activiteiten is geen garantie voor kwaliteit. De nood blijft groot, en de wereld om ons heen wordt alsmaar donkerder. Onze gebedsbeweging is nog zeer beperkt, zeker in vergelijking met andere landen. We hebben nog een lange weg te gaan om al ons gebedspotentieel te leren benutten en te leren bidden zoals Mozes, Elia of Jezus baden.

Persoonlijk kijk ik met de meeste vreugde terug op zalige gebedsmomenten die we mochten ervaren: dicht bij onze God, vurig mogen pleiten voor zijn troon in een krachtige, tastbare eenheid, boven onszelf uitgetild worden en onszelf gebeden horen bidden die we niet zelf bedacht hadden. Op die momenten dat God heel nabij komt en zijn Geest het overneemt, zou toch niemand een bidstonde willen beëindigen, of wel?

Ignace Demaerel